

متن پرسش

سلام استاد: حضرتعالی در پاسخ سوال فرمودید: حضرت حق را فقط می‌توان در مظاهرش مورد توجه و محبت قلبی قرار داد. در فایل صوتی خود فرموده اید: «دین می‌خواهد ما را به اوج برساند تا با خدا ملاقات کنیم. این ملاقات با رجوع به اسماء الهی ممکن است و اسماء الهی تجلیاتش اهل البیت (علیهم السلام) هستند.» پاسخ اول شما این تصور را ایجاد می‌کند که ما فقط به تجلیات اسم که اهل البیت هستند می‌توانیم محبت بورزیم و در آنجا متوقف می‌شویم. ولی فایل صوتی این را بیان می‌کند که وقتی قلب ما تجلیات (اهل البیت) را شناخت به خود اسماء منقل می‌شود. این برداشت درست است که ما از طریق محبت به اهل البیت متوجه تجلیات اسماء الهی می‌شویم و از طریق تجلیات به خود اسماء الهی منقل می‌شویم؟ امثالی می‌زنم اگر صحیح است راهنمایی فرمایید: هنگام خواندن دعای جوشن کبیر داریم خدا را به خود اسماء می‌خوانیم (نه تجلیات که اهل البیت هستند) چون از طریق حب اهل البیت تجلی را شناختیم الان به خود اسماء مرتبط شده ایم. به عبارت بهتر وقتی با توجه قلبی می‌گوییم یا علی قلب ما متوجه تجلی اسماء می‌شود. ولی وقتی در دعای جوشن می‌خوانیم یا عَظِيمُ، یا قَدِيمُ یا عَلِيمُ، اینجا با خود اسماء مرتبط شده ایم (نه تجلیات که اهل البیت هستند) (لطفاً مثال دعای جوشن کبیر را هم جداگانه پاسخ فرمایید) ۲. جایگاه حب البیت را تبیین می‌نمایید ممنون می‌شود جایگاه محبت به دیگران (همسر، فرزند، مومنین و حتی سایر مخلوقات خدا نظیر پرندگان) را در دیدگاه توحیدی بیان نمایید. با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در هر صورت آن وقتی هم که در دعای شریف جوشن کبیر ندا می‌کنیم یا عظیم! اگر بخواهیم قلب ما در کنار معنای آن دعا در صحنه باشد، باید نظر به مظهریت آن اسم در مظاهر داشته باشیم تا موضوع ملموس باشد و با نظر به تصدیقی که قلب از اسماء در مظاهر دارد با حق روبه‌رو می‌شویم، به‌خصوص وقتی مظاهری را مدّ نظر داریم که بسیار مصفا هستند و ما را به حق مرتبط می‌کنند. عنایت داشته باشید در همین رابطه حضرت باقر (ع) می‌فرمایند: «مَنْ سَرَّهُ أَنْ لَا يَكُونَ بَيْنَهُ وَ بَيْنَ اللَّهِ حِجَابٌ حَتَّى يَنْظُرَ إِلَى اللَّهِ وَ يَنْظُرَ اللَّهُ إِلَيْهِ فَلْيَتَوَالَ آلَ مُحَمَّدٍ وَ يَتَّبِعْهُ مِنْ عَدُوِّهِمْ وَ يَأْتَمْ بِالْإِمَامِ مِنْهُمْ فَإِنَّهُ إِذَا كَانَ كَذَلِكَ نَظَرَ اللَّهُ إِلَيْهِ وَ نَظَرَ إِلَى اللَّهِ» [۱] هرکس مایل است بین او و خدا حجابی نباشد تا خدا را ببیند و خداوند نیز او را مشاهده کند باید آل محمد را دوست بدارد و از دشمنانشان بیزار باشد و پیرو امامی از این خانواده گردد. اگر چنین بود خدا را می‌بیند و خدا نیز او را می‌بیند.

[١] (١) - بحار الأنوار، ج ٢٣، ص ٨١.